

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715207304
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8715207304.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne: T. L., K. A. Š., O. XXX/XX, právne zastúpená Mgr. Henrich Schindler, advokát so sídlom Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, IČO: 40887481, proti žalovaným: 1/ Wüstenrot poisťovňa, a.s., IČO: 31 383 408, so sídlom Bratislava, Karadžičova 17, právne zastúpený JUDr. Miroslava Slovinská, advokátka, so sídlom Štefánikovo námestie 13, Spišská Nová Ves, IČO: 42319617, 2/ KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 6.263,- eur s prísl., o odvolaní žalovaného v 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 8.7.2019 č.k. 12C/273/2015-389, zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

I. Mení výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti tak, že žalobu v časti o uloženie povinnosti žalovanému v 2/ rade zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 6.263,- eur od 2.8.2016 do 31.8.2017 a zo sumy 1.483,30 eur od 1.9.2017 do 9.4.2019 zamietá.

II. Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v tej odvolaní napadnutej časti o náhrade trov konania, ktorou žalovanému bola uložená povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %.

III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit:

„I. Žalovaný v 1./rade je povinný uhradiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 6.263,- eur od 14.5.2015 do 1.8.2016, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaní v 1. a v 2./rade sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 6.263,- eur od 2.8.2016 do 31.8.2017 a zo sumy 1.483,30 eur od 1.9.2017 do 9.4.2019, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Konanie o zaplatenie istiny 1.483,30 eur z a s t a v u j e .

IV. Z a s t a v u j e konanie v časti uplatneného úroku z omeškania zo sumy 4.779,20 eur od 1.9.2017 do zaplatenia a zo sumy 1.483,30 eur od 9.4.2019 do zaplatenia.

V. Žalobca má voči žalovaným v 1. a v 2./rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a títo sú povinní ich zaplatiť spoločne a nerozdielne. O výške náhrady rozhodne súd I. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. Súd prvej inštancie vychádzal z vykonaného dokazovania ako aj z čiastočného rozhodnutia Okresného súdu Poprad č.k. 12C/273/2015-130 zo dňa 8.9.2016 v predmetnej právnej veci, ktorým súd zaviazal žalovaných v 1/ a 2/rade zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 4.779,20 eur a ktorý bol potvrdený odvolacím súdom, následkom čoho nadobudol právoplatnosť dňa 22.2.2019. Za ustálený skutkový stav považoval skutočnosť, že B. Š. dňa 2.10.2014 asi o 12.15 hod. viedol motorové vozidlo značky Y. V. ev. č. E. Q. po ceste III:/018156 od obce I. smerom na obec A. Š., kde pred križovatkou s cestou vedúcou do obce Vydrník v dôsledku nevenovania dostatočnej pozornosti vedeniu motorového vozidla a situácie v premávke, prešiel s vozidlom do protismeru, kde prednou ľavou časťou vozidla narazil do prednej ľavej časti proti idúceho motorového vozidla značky Š. Y.R., ktorého vodič B. L., M. pri nehode utrpel zlomeninu zadnej hrany kĺbnej jamky a.i., zo spolujazdcov v osobnom motorovom vozidle značky Š. Y. T. L. utrpela zlomeninu dolného konca stehennej kosti vľavo s posunom úlomkov, pomliaždenie hrudnej steny vpravo, brušnej steny, panvy, pravého ramena, ľavého predkolenia a ľavého členkového kĺbu s dobou liečenia v priemere 12 mesiacov. Obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry O.. XPv/XXX/XX/XXXX proti B. Š. je vedená na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. XT/XXX/XXXX. Zo znaleckého posudku M.. J.N.C. I. Č.. XX/XXXX zo dňa 8.2.2015 súd stanovil okrem iného aj bodového hodnotenia bolestného žalobkyne v počte 380 bodov. Žalobkyňa si listom zo dňa 11.2.2015 uplatnila voči žalovanému v 1/ rade nárok na náhradu za bolesť. Listom zo dňa 4.5.2015 si žalobkyňa z titulu dopravnej nehody zo dňa 2.10.2014 voči žalovanému vyčíslila náhradu škody vo výške 6.263,- eur. Listami zo dňa 20.2.2015 a 7.5.2015 žalovaný v 1/ rade oznámil žalobkyni, že v súčasnosti nie je možné vysporiadať uplatnené nároky na náhradu škody, nakoľko nie je uzavreté šetrenie právneho základu nároku, keďže mal za to, že nie je preukázaná zodpovednosť za škodu z prevádzky motorového vozidla ev. č. E. XXX Q. poisteného u žalovaného v 1/ rade. Rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k. 12C/273/2015-130 zo dňa 8.9.2016, potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 25Co/95/2018 zo dňa 24.1.2019, súd konštatoval, že stretom prevádzky dvoch prevádzkovateľov bola spôsobená škoda žalobkyni ako dopravovanej osoby, preto zodpovedajú za škodu vzniknutú jej osobe prevádzkovatelia všetkých stretnuvších sa prevádzok solidárne, pričom medzi sebou sa vyporiadajú podľa účasti na spôsobenej škode podľa § 439 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že prevádzkovatelia motorových vozidiel mali uzavreté povinné zmluvné poistenie u oboch žalovaných, poškodená si bola oprávnená uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti obojmu poisťovateľom. Čiastočným rozsudkom bolo rozhodnuté z dôvodu, že žalovaný v prvom rade rozporoval iba jednu z položiek, a to položku 192c v časti 90 bodov v ostávajúcej časti 290-ich bodov nárok žalobkyne nerozporoval.

3. Dňa 31.8.2017 žalovaný v 1/ rade uhradil žalobkyni istinu priznanú sumu vo výške 4.779,20 eur a dňa 8.4.2019 uhradil aj sumu 1.483,33 eur, ktorú v čase vyhlásenia čiastočného rozsudku rozporoval. Na základe uvedeného zobrala žalobkyňa žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 1.483,30 eur od 9.4.2019 do zaplatenia a v časti uplatneného príslušenstva zo sumy 4.779,20 eur od 1.9.2017 do zaplatenia a zo sumy 1.483,30 eur od 9.4.2019 do zaplatenia. V časti ostatného uplatneného príslušenstva žalobkyňa zotrvala na žalobe.

4. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 11 ods. 6, 7, 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o PZP“), § 144, 145 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku a dospel k záveru, že žaloba je v časti uplatneného príslušenstva čo do základu dôvodná. Žalobkyňa si svoj nárok voči žalovanému v 1.rade uplatnila písomným podaním zo dňa 11.2.2015 vo výške 6.263,- eur, pričom k návrhu predložila príslušné listinné dôkazy, preto povinnosťou žalovaného v 1/ rade bolo do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrenie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť plnenie, oznámiť jej výšku plnenia a poskytnúť poistné plnenie, resp. oznámiť dôvody, pre ktoré odmietol náhradu poskytnúť. Plnenie bol žalovaný povinný poskytnúť v lehote do 15 dní odo dňa skončenia prešetrovania. Žalovaný v 1/rade listom zo dňa 7.5.2015 oznámil žalobkyni, že nie je preukázaná jeho zodpovednosť za škodu z prevádzky motorového vozidla, a preto nie je možné vysporiadať uplatnené nároky na náhradu škody na zdraví. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie preukázané, že minimálne od 14.5.2015 sa žalovaný v 1/ rade dostal do omeškania so zaplatením peňažnej pohľadávky. Vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade mal súd za to, že zákonný úrok z omeškania je dôvodný odo dňa 2.8.2016, keďže na základe návrhu žalobkyne súd uznesením zo dňa 24.6.2016 pripustil, aby do konania na strane žalovaného v 2/ rade vstúpila poisťovňa Kooperatíva. Žalovanému v 2/ rade bola žaloba doručená 29.6.2016, čím

žalobca splnil povinnosť písomne oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti. Žalovaný v 2/ rade listom zo dňa 27.7.2016 oznámil, že žalobu žiada zamietnuť z dôvodu, že z doposiaľ predložených dôkazov vyplýva záver o tom, že škoda bola spôsobená výlučne prevádzkou motorového vozidla Y. V., ktorého vodič bol poistený u žalovaného v 1/ rade. Uvedené podanie žalovaného v 2/ rade súd posúdil ako splnenie povinnosti podľa § 11 ods. 6 Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Keďže súd vyhodnotil, že žalobkyňa svoj nárok v konaní preukázala, mal za to, že minimálne od 2.8.2016 sa žalovaný v 2/ rade dostal do omeškania so zaplatením peňažnej pohľadávky. Záverom súd konštatoval, že nakoľko právoplatným čiastočným rozsudkom uznal zodpovednosť oboch žalovaných a týchto zaviazal na plnenie spoločne a nerozdielne, uvedené závery sa rovnako ako k istine pohľadávky viažu aj k úroku z omeškania z uplatnenej pohľadávky. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný v 2/ rade sa dostal do omeškania odo dňa nasledujúceho po vyjadrení žalovaného v 2/ rade, s ktorým sa žalobca mohol prvýkrát oboznámiť dňa 1.8.2016. Námietku žalovaného v 2/ rade spočívajúcu v tej skutočnosti, že žalovaný v 2/ rade nevykonal šetrenie udalosti, považoval súd za nedôvodnú z dôvodu, keďže mal možnosť sa vyjadriť k nároku žalobkyne.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255, 256 a 262 CSP, a to tak, že súd zaviazal žalovaného v 1/ a 2/ rade na náhradu trov konania žalobkyňi, a to spoločne a nerozdielne z dôvodu, že táto bola v konaní, čo sa týka istiny vo výške 4.779,20 eur, úspešná vo vzťahu k oboj žalovaným a len z dôvodu plnenia žalovaného v 1/ rade aj vo zvyšnej spornej došlo k zastaveniu konania, preto mal súd za to, že aj v tejto časti má žalobkyňa nárok na náhradu trov konania, keďže žalovaní v uvedenej časti zavinili zastavenie konania. Vo vzťahu k priznanému úroku z omeškania bol žalovaný v 2/ rade úspešný iba v nepatrnej časti, a to nepriznania úroku za obdobie od 14.5.2015 do 1.8.2016, preto súd uzavrel, že nebolo možné na vec aplikovať ustanovenia § 255 ods. 2 CSP. Taktiež v prejednávacom prípade súd nemal za preukázanú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

6. Dňa 16.7.2019 súd prvej inštancie dopĺňacím rozsudkom rozhodol tak, že zamietol žalobu voči žalovanému v 2/ rade v časti zaplatenia úroku z omeškania za obdobie od 14.5.2015 do 1.8.2016, pričom v odôvodnení uvedeného rozhodnutia zotrval na svojich záveroch uvedených už v rozhodnutí zo dňa 8.7.2019 čo sa týka dňa, odkedy sa žalovaný v 2/ rade dostal do omeškania so zaplatením peňažnej pohľadávky.

7. Voči výrokom II a V. predmetného rozsudku zo dňa 8.7.2019 podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v 2/ rade namietajúc nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na to, že kým nárok na náhradu škody je upravený v ustanovení § 15 ods. 1 Zákona o PZP, nárok na úroky z omeškania je upravený v ustanovení § 11 ods. 6 a nasl. Zákona o PZP. Za nesprávne právne posúdenie považoval záver súdu o tom, že do omeškania sa dostal 2.8.2016, teda deň nasledujúci po tom, čo žalovaný v 2/ rade sa vyjadril k žalobkyňi podanej žalobe. Žalovaný uviedol, že úrok z omeškania upravený v ustanovení § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaný na nesplnenie nepeňažnej povinnosti poisťovne upravenej v ustanovení § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) v trojmesečnej lehote. Podľa názoru žalovaného v 2/ rade je uvedená sankcia viazaná výlučne na nesplnenie týchto povinností bez ohľadu na to, ako bolo v konečnom dôsledku o nároku poškodeného na poskytnutie peňažného plnenia rozhodnuté. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/151/2016 z 14.6.2016 a sp.zn. 3Cob/70/2017 z 31.5.2017, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/171/2017 ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8Co/321/2015 zo dňa 27.2.2017, voči ktorému Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol dovolanie rozsudkom sp.zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018. Žalovaný uviedol, že žalobkyňa si u neho neuplatnila nárok v súlade so zákonom o PZP a zákonom č. 437/2004 Z.z. ale priamo podala žalobu voči žalovanému v 2/ rade na súd prvej inštancie, preto sa žalovaný v 2/ rade nedostal do omeškania s poskytnutím plnenia, keďže žalobu považoval za predčasnú. Čo sa týka trov konania žalovaný v 2/ rade namietal, že žalobkyňa nebola úspešná v celom uplatnenom nároku, nakoľko výrok sa nezhoduje so žalobným petitom. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobu žalobkyne považoval za predčasne podanú, mal za to, že boli naplnené podmienky ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Košice I. sp.zn. 36C/121/2016 z 10.9.2018, Okresného súdu Prešov sp.zn. 11C/25/2018 zo dňa 10.4.2019 ako aj sp.zn. 15C/28/2018 zo dňa 8.4.2019 a taktiež na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o PZP, na základe ktorých má žalovaný v 2/ rade za to, že žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov konania voči nemu. S poukazom na vyššie uvedené navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu žalobkyne voči žalovanému v 2/ rade v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania, alternatívne napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie.

8. Žalovaný v 1/ rade vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2/ rade zo dňa 19.8.2019 uviedol, že s odvolaním žalovaného v 2/ rade sa v celom rozsahu stotožňuje čo sa týka v ňom uvedených skutočností a navrhuje v prípade, ak odvolací súd vyhovie odvolaniu žalovaného v 2/ rade, aby rovnako rozhodol aj vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade.

9. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané žalovaným v 2/ rade bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP. Nariadenie pojednávania si nevyžadovala potreba zopakovania alebo doplnenia dokazovania, ani nevyžadoval si takýto postup dôležitý verejný záujem. Odvolací súd pritom pri prejednaní podaného odvolania vychádzal zo zásad daných aplikáciou ust. § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP. Bol teda viazaný rozsahom podaného odvolania ale aj odvolacími dôvodmi, pričom výnimkou z takejto viazanosti odvolacími dôvodmi sú len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, na ktoré odvolací súd prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

11. Pri hodnotení rozsahu odvolacieho prieskumu napadnutého rozsudku musel odvolací súd najskôr zodpovedať otázku, či odvolanie podané žalovaným v 2/ rade sa vzťahuje aj na žalovaného v 1/ rade. Ako prvé sa odvolací súd preto vysporiadal s charakterom procesného spoločenstva na strane žalovaných. Za nerozlučné spoločenstvo v zmysle ustanovenia § 77 ods. 1 CSP sa považuje procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných. Samostatným spoločenstvom je nevyhnutné rozumieť procesné spoločenstvo, v ktorom ide o samostatné práva a povinnosti a každý koná sám za seba. Súd rozhoduje o každom nároku a povinnosti samostatne. Ako vyplýva aj z čiastočného rozsudku súdu prvej inštancie, v prejednanom prípade sa jedná o spoločne a nerozdielne zaviazaných dlžníkov, avšak uvedenú skutočnosť nemožno stotožňovať s charakterom nerozlučného spoločenstva podľa § 77 CSP. K uvedenej problematike zaujal právny názor aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 4Cdo 203/2005, v ktorom uviedol, že „žalovaní solidárni dlžníci sú zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Vysvetlil, že právny základ záväzku každého z nich a prípadné námietky proti nemu môžu byť u každého spoločníka posúdené nezávisle. Samotná povaha solidarity sa vyznačuje mnohosťou právnych vzťahov spätých iba totožnosťou plnenia či predmetu plnenia. Solidárny záväzok sa ale nemusí vyznačovať totožným obsahom, rôznosť práv a povinností k tomu istému plneniu je tu prípustná. Ak teda ide o samostatné záväzky, ktoré nemusia byť ani obsahovo totožné, potom už táto skutočnosť vylučuje, že by mohlo ísť medzi solidárnymi dlžníkmi o také spoločné práva, aby sa rozsudok musel vzťahovať na všetkých. Rozsudok sa nemusí vzťahovať na všetkých žalovaných solidárnych dlžníkov a o nerozlučné spoločenstvo nepôjde tiež preto, že veriteľ si môže zvoliť, či bude o celé plnenie žalovať všetkých alebo len niektorých spoludlžníkov. Z hmotného práva, podľa ktorého je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo od všetkých solidárnych dlžníkov, totiž vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám o sebe. Už z toho, že o založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje iba vôľa veriteľa (pôjde o tzv. dobrovoľné spoločenstvo), vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov. Okrem toho, aj keby boli žalovaní všetci solidárni dlžníci, nemusí sa rozsudok vzťahovať na všetkých, lebo každému z nich prislúchajú jeho (resp. aj jeho) osobné námietky, ktoré budú posudzované iba vo vzťahu k nemu samému“. K uvedenému názoru sa priklonil Najvyšší súd SR aj v ďalších svojich rozhodnutiach (napr. 6Cdo/544/2015, 5Cdo/1/2018, čím sa odklonil od názorov vyslovených v rozhodnutí R 4/04, MCdo/29/02).

12. Vzhľadom na vyššie uvedené je pre určenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo nevyhnutné posúdiť povahu predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva a konštatovať, že v prejednanom prípade týkajúcom sa nárokov na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravných prostriedkov sa jedná o samostatné spoločenstvo účastníkov na strane žalovaných. O nerozlučné procesné spoločenstvo sa jedná iba v prípade, ak hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi, pričom v uvedenom prípade sa žalobkyňa mohla domáhať voči každému poisťovateľovi samostatnou žalobou svojich nárokov, prípadne celé plnenie mohla požadovať od ktoréhokoľvek zo solidárne zaviazaných dlžníkov (§ 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Čo sa týka stretu dvoch prevádzok a z toho vyplývajúcich vzájomných nárokov

medzi žalovanými podľa § 431 Občianskeho zákonníka, uvedený vzťah je právne irelevantný pre žalobkyňu, ktorá je oprávnená sa domáhať svojich nárokov voči ktorémukoľvek z prevádzkovateľov vozidla. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že zo samotného konania vyplýva, že každý zo solidárne žalovaných dlžníkov konal sám za seba, mal vlastné námietky voči nároku žalobkyne a procesné úkony jedného zo žalovaných nezaväzovali druhého, preto odvolací súd považoval za potrebné konštatovať, že v prejednávanej veci na strane žalovaných sa jedná o samostatné spoločenstvo a nakoľko odvolanie voči napadnutému rozhodnutiu podal iba žalovaný v 2/ rade, prejednal odvolací súd napadnuté výroky iba vo vzťahu k tomuto subjektu.

13. Žalovaný v 2/ rade odvolaním napadol len výroky II. a V., preto odvolací súd viazaný rozsahom odvolania, napadnuté rozhodnutie vo výroku I. o povinnosti žalovaného v 1/ rade uhradiť žalobkyňi úrok z omeškania zo sumy 6.263,- eur od 14.5.2015 do 1.8.2016, vo výroku III. o zastavení konania v časti o zaplatenie istiny 1.483,30 eur a vo výroku IV. o zastavení konania v časti uplatneného úroku z omeškania zo sumy 4.779,20 eur od 1.9.2017 do zaplatenia a zo sumy 1.483,30 eur od 9.4.2019 do zaplatenia nepreskúmaval.

14. Podobne odvolaním napadnutý rozsudok vo výrokoch II. a V. bol predmetom prieskumu len vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade, pričom odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, vrátane obsahu vyjadrení sporových strán, dospel k záveru, že uplatnený odvolací dôvod je čiastočne dôvodný. Povinnosť žalovaného v 1/ rade zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania zo sumy 6.263,- eur od 2.8.2016 do 31.8.2017 a zo sumy 1.483,30 eur od 1.9.2017 do 9.4.2019 nebola napadnutá včas podaným odvolaním, preto nemohla byť ani predmetom prieskumu odvolacím súdom. Nič na tom nemení ani vyššie uvedené vyjadrenie žalovaného v 1/ rade k odvolaniu žalovaného v 2/ rade.

15. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení účinnom ku dňu vzniku poistnej udalosti, poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

16. Podľa § 11 ods. 7 cit. zákona, poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

17. Podľa § 11 ods. 8 cit. zákona, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

18. V prejednávanej veci je nevyhnutné poukázať na tú skutočnosť, že žalobkyňa si voči žalovanému v 2/ rade uplatnila žalobou nárok na zaplatenie sumy 6.263,- eur titulom bolestného až podaním zo dňa 10.6.2016, doručeným súdu 22.6.2016. Súd prvej inštancie rozhodol o pripustení žalovaného v 2/ rade do konania uznesením č.k. 12C/273/2015-98 zo dňa 24.6.2016, ktoré doručil žalovanému v 2/ rade spolu so žalobou žalobkyne zo dňa 16.6.2015 a jej návrhom na pripustenie ďalšieho účastníka do konania, ako aj návrhu na zmenu žalobného petitu zo dňa 10.6.2016. Žalovanému v 2/ rade boli uvedené písomnosti doručené dňa 29.6.2016.

19. Doručenie vyššie uvedených písomností žalovanému v 2/ rade odvolací súd posúdil ako oznámenie žalobkyne o škodovej udalosti a zároveň uplatnenie si jej nárokov voči žalovanému v 2/ rade. V súvislosti s uvedeným vznikla žalovanému v 2/ rade povinnosť podľa § 11 ods. 6 Zákona o PZP prešetriť skutočnosť potrebnú na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie

rozsahu jeho povinnosti, poskytnúť poisťné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poisťného plnenia alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol plnenie poskytnúť alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie a výška poisťného plnenia. Vyjadrenie žalovaného v 2/ rade zo dňa 27.7.2016 je vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nevyhnutné posúdiť ako oznámenie o skončení prešetrovania a zároveň ako písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť žalobkyni plnenie, keďže žalovaný v 2/ rade v ňom vecne odôvodňuje skutočnosti, pre ktoré považuje nárok žalobkyne za nedôvodný voči žalovanému v 2/ rade.

20. Vzhľadom na to, že žalovaný v 2/ rade poskytol uvedené vysvetlenie v lehote 3 mesiacov od doručenia uznesenia o pribratí žalovaného v 2/ rade do konania a doručenia mu žaloby, nemožno konštatovať, že by sa dostal do omeškania s plnením svojej nepeňažnej povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 Zákona o PZP. Vzhľadom na uvedené žalovanému v 2/ rade nevznikla povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v zmysle 11 ods. 8 citovaného zákona a jeho povinnosť plniť vznikla až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody.

21. Uvedené závery vyplývajú aj zo skorších rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to konkrétne sp.zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22. 11. 2018, v ktorom najvyšší súd vyslovil záver: „16. Odvolací súd k uvedenému zaujal právny názor, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaná by sa do omeškania mohla dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá jej bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Na strane druhej peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2011 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona č. 381/2011 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti. S uvedeným právnym názorom sa dovolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. 16.1. Dovolací súd má za to, že ustanovenie § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poisťnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (OZ). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona (bližšie pozri bod 14 tohto rozhodnutia). Z dikcie tohto ustanovenia (§ 11 ods. 6 písm. a/, b/) je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poisťnej udalosti. 16.2. Z obsahu spisu je zrejmé, že v posudzovanom prípade si žalovaná splnila povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že listom z 2. augusta 2013 (č. I. 76 spisu) poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poisťné plnenie, ktoré si žalobca od nej nárokoval v listoch z 12. júna 2013 a z 2. júla 2013. Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného uznesenia je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávacom prípade žalovaná ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnila. To, že žalovaná neodôvodnila odmietnutie poisťného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. do omeškania.“

22. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/212/2017 zo 26. februára 2019: „24. Peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania je upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. a je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona č. 381/2001 Z.z. Z právnej úpravy možno vyvodiť, že umožňuje úročenie poisťného plnenia v tých prípadoch, keď si poisťovateľ nesplní svoju povinnosť uloženú mu v súvislosti so šetrením poisťnej udalosti, a tiež keď poškodenému zašle oneskorené vysvetlenie dôvodov, pre ktoré poisťovateľ odmietol poskytnúť poisťné plnenie, t. j. povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poisťnej udalosti. Jej účelom je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti. Poskytnutie dôkladného vysvetlenia poškodeným osobám v ustanovenej lehote chráni rovnako aj poisťovateľa pred uložením sankcie - úroku z omeškania. 26. Dovolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona

č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.“

23. Z uvedených skutkových zistení je podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania zo sumy 4.779,20 eur by žalovanému v 2/ rade vznikla až vykonateľnosťou čiastočného rozsudku podľa 11 ods. 7 Zákona o PZP. Nakoľko čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 12C/273/2015-130 zo dňa 8.9.2016 nadobudol vykonateľnosť dňa 25.2.2019, až dňom nasledujúcim po tomto dni by sa žalovaný v 2/ rade dostal do omeškania. Keďže zo spisového materiálu je odvolaciemu súdu zrejmé, že žalovaný v 1/ rade uhradil sumu 4.779,70 eur dňa 31.8.2017, nemožno konštatovať omeškanie žalovaného v 2/ rade s úhradou tejto sumy. Čo sa týka úroku z omeškania zo sumy 1.483,30 eur, uvedenú sumu uhradil žalovaný v 1/ rade žalobkyni dňa 9.4.2019, pričom uvedenému nepredchádzalo právoplatné rozhodnutie súdu o povinnosti žalovaného v 2/ rade zaplatiť ostávajúcu časť žalobkyni, preto vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade nemožno konštatovať jeho omeškanie s úhradou tejto sumy.

24. Čo sa týka odvolaním napadnutého výroku II. odvolací súd v zmysle vyššie uvádzaných dôvodov má za to, že žalovaný v 2/ rade sa nedostal do omeškania v zmysle § 11 ods. 8 v spojení s ods. 6 a 7 predmetného ustanovenia, a preto rozsudok vo výroku II postupom podľa § 388 CSP zmenil v odvolaním napadnutej časti tak, že žalobu v časti o uloženie povinnosti žalovanému v 2/ rade zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 6.263,- eur od 2.8.2016 do 31.8.2017 a zo sumy 1.483,30 eur od 1.9.2017 do 9.4.2019, zamietol.

25. K námietkam žalovaného v 2/ rade týkajúcich sa nesprávnosti výroku o nároku na náhradu trov konania, odvolací súd uvádza, že žalobkyňa bola úspešná vo veci samej čo sa týka uloženia povinnosti žalovaným zaplatiť žalobkyni sumu 4.779,70 eur, preto v uvedenej časti konania vznikol žalobkyni nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP voči v konaní neúspešným žalovaným. V časti konania o zaplatenie 1.483,30 eur bolo konanie zastavené z dôvodu zavinenia síce len žalovaného v 1/ rade, ale plnenie uplatneného nároku sa realizovalo jedným zo solidárne zodpovedajúcich dlžníkov. Preto z procesného hľadiska nemožno u žalobkyne proti žalovanému v 2/ rade privodiť zodpovednosť na zastavení konania (§ 256 CSP). Proti žalovanému v 2/ rade preto bola žalobkyňa neúspešná len v časti podľa tohto rozhodnutia zamietanej žaloby o úroky z omeškania. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v celom rozsahu zaviazal na náhradu trov konania oboch žalovaných spoločne a nerozdielne. Keďže je však nevyhnutné poukázať na ich samostatné spoločenstvo, odvolací súd posudzoval výrok V. vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade. Z uvedeného dôvodu odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP výrok o náhrade trov konania. Čo sa týka námietok spočívajúcich v dôvodoch hodných osobitného zreteľa, ktoré žalovaný v 2/ rade videl v tom, že žalobkyňa mu priamo neoznámila vznik škodovej udalosti, následkom čoho nemohol pristúpiť k šetreniu poistnej udalosti, odvolací súd poukazuje na už vyššie uvedené, že doručením žaloby žalovaného v 2/ rade mu vzniklo právo na šetrenie poistnej udalosti, ku ktorej následne svojim vyjadrením zaujal svoj postoj. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v tvrdeniach žalovaného v 2/ rade nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nemala byť žalobkyni proti nemu priznaná náhrada trov konania. Čo sa týka úspechu žalovaného v 1/ rade v časti konania o úrokoch z omeškania, uvedené nemá zásadný vplyv na zmenu samotného pomeru úspechu.

26. Vo vzťahu k náhrade trov odvolacieho konania dospel potom odvolací súd k tomu záveru, že je potrebné o nich rozhodnúť v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V prejednávanej veci bol v rámci odvolacieho konania žalovaný v 2/rade úspešný v časti odvolania, v ktorom namietať priznané úroky z omeškania. Nebol úspešný v časti, v ktorej žiadal o zmenu napadnutého rozhodnutia vo výroku o náhrade trov konania. Preto v konečnom dôsledku odvolací súd vyslovil s prihliadnutím na čiastočný úspech žalovaného v 2/ rade v odvolacom konaní, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).